

Bloomságtudat

Leopold Bloom újabban (ismét) mitologikus sliccét ráncigálja: 1995. április 11. – Leopold Bloom mint 75 példányos folyóirat, illetve mappa (szerkesztő: *Abajkócs Péter, Bonyhádi Károly, Dallos László, Székely Ákos*); az első szám hívószava az ismeretlenül való társulás jegyében az *X. Y.*, a másodiké (június 16.) *Végállomás* (ami egyébként a szombathelyi 15-ös busz utolsó megállójánál működő alternatív zenei klub neve is), ezzel Leopold Bloom kicsukja az apokalipszist, és megnyitja a *Bloomsday*-t: Leopold Bloom és *Laza Lapok, Tudósok, Mesék* stb.; 1995. július 14. Leopold Bloom találkozása a szigorú tekintetekkel; aztán *Ioan Bunus* Leopold Bloomnak: „ami negatív, az pozitív”, Leopold Bloom No3: *negatív* – 1995. november 16.: *Somlósi Lajos* fotói az éppen megnyíló Leopold

Bloom Galériában (Szombathely, Dózsa Gy. u. 48.); ezen a helyen még egy kiállítás, a *Törökfürdő-Malomtó Galéria* művészei (1996. február 9.), Leopold Bloom különszám a két törökfürdős vendégszerkesztővel, *Adéle Eisensteimmel* és *Kozári Hildával*; 1996. május 9. a Leopold Bloom Galéria új helyen a Petőfi Sándor utcában, a Virágbolt mellett, az SZTK-val szemben, eredetileg egy lakás részét képező raktárhelyiségben, *Szenes Zsuzsa* könyvjelzői, sok apró és kézmeleg menny, pokol, az univerzális univerzális hiánya; május 25-én lomtalanítási akció Szombathelyen, az utcáról a Leopold Bloom Galériába kerül egy bordó fotel, a hely újra majdnem egy lakásra emlékeztet, ez *Rosta József* kiállítása, most jött Portugáliából, sűrűn belógatott fotók, régi, apró képekterekben; „a szemlé-

leten keresztül a képbe kerülés” – mondja *Mecyik János*, aki elküldte munkáját a Leopold Bloom Galéria „4 x 1” című kiállítására *Bortnyik Évával*, *Csutak Magdával* és *Szabó Nórával* együtt (1996. június 1.) ; a bordó fotel kikerül, a kispolgári miliőre emlékeztető függöny helyett az ablakon pausz, lámpák nem kellenek, természetes fényre van szükség; a Virágok, Bloomok útja Bécsen át vezetett, a négyek meg onnan jöttek; a mostanihoz hasonló társulásukra tudommal eddig nem volt példa, alkalmi GMK, Millennium '96. az Osztrák-Magyar Monarchia visszaállítása, ezért Székely Ákos összeboronált, idecsalt, kifundált, kevert-kavart (egyébként a Leopold Bloom No5 hívószava *Casino!*), hogy aztán bloomságtudatunk alapjai meginogjanak, meg végül mégse inogjanak meg;

mert a bloomságtudat egyfajta jövés-menés; kóválygós offenzíva; vagy tündés útközben; rekonstruált anszambling; el nem szórt szóróláp, mellette egy szignált, számozott, pecsételt, nyálvadászoktól szalmonellás, eredeti mű; szombathelyiség mint virtuális provincialitás; aktuális cserebere; összeférhetőségi törvény; ezzel szemben ők négyen, mint egy négyes erősségű földrengés, precíz überzépség, ellenállhatatlanul és visszafordíthatatlanul érkeztek meg a Leopold Bloom Galériába/lakásba/szeparéba; a helyszín valamiféleképpen most alárendelődik, új funkcióba kerül – úgy tűnik, jogosan; az ablakkal szemben, a terem adottságai és a fény által centrálissá tett helyet *Mecyik János* opusza foglalja el, lakja be, teresíti; a szoba méretű kiállítóter ezáltal az alkotás részévé válik, a fal itt már nem egy semleges hordozófelület, melyről agresszíven mered ez a pálcikamű is, hanem a lehetséges befogadói dekonstrukálás játéktérét határolja, határtalanítja; e munka mindezek ellenére mégsem hatalmasodik el, telepszik rá a többire, nem teszi háremévé azokat; a fehérre festett, régimódi ajtóval szemben *Szabó Nóra* négy képe alkot egy négyzetet – írásjegyek benyolult, mégis homogén szövevénye, mely a művek elrendezése folytán, illetve részben az így kialakuló, egymást keresztező két vonal mint ősfoma által

válík egyetlen jelle; a négy kiállító közül talán *Bortnyik Éva* munkái foglalják el a legdiszkrétebb pozíciót; valószínűleg nem véletlen ez, az elrejtettség-feltárás meditációs helyén vagyunk; odahajolhatunk a felülethez, melynek a közepén lévő optikai négyzetben keresztül egy valós vagy vélt térbe láthatunk; ennek révén válhat érvényessé a *Bortnyikhoz* közel álló *Gregory* gondolata („sok észlelési illúzió ugyanis több, mint pusztán tévedés; inkább önnön jogukon létező tapasztalatok, melyek rávilágíthatnak a valóságra”); *Csutak Magda* négy munkája került legközelebb az ablakhoz, a fényhez, mely a négyzetek szobályos ritmusát követve, balról jobbra fut végig a műveken; ezáltal az anyag, a felület sajátos rendszert alkot, ám nemcsak önmagában, hanem talán a vele majdhogynem szemben található *Szabó Nóra*-képekkel: mintha azok felületének sokszorosán kinagyított pontjait látnánk; ez a kiállítás is része lehet talán a Leopold Bloom-i exhibíciók sorának, hiszen a váratlan, eddig nem volt társításai valamiféleképpen rokonságnak állnak a bloomságtudat alapjaival, arról nem is beszélve, hogy miképp jött létre: az Európa ilyen-olyan városában élő Bloomok családias kapcsolatának köszönhetően...

Abajkócs Péter